

τές στην ελληνική γλώσσα, διότι οι μαθητές τους γνώριζαν, μόνο, ελληνική γλώσσα. Η μητρική, καθημερινή τους γλώσσα, ήταν η ελληνική, που μεταδιδόταν από γενιά σε γενιά, από το 1571, παρά τον επιφανειακό εξισλαμισμό, των τραγικών αυτών ανθρώπων.

— Οι "Τουρκοκύπριοι" των Κοκκίνων και Αλεύκας διαβεβαίωναν: "Εμείς δεν ξέρουμε Τούρκικα, Ελληνικά μιλούμε. Θέλουμε να μας στείλετε δάσκαλο, για να τα μιλούμε και να τα γράφουμε σωστά":

— Οι "Τουρκοκύπριοι" της Λιθράγκωμης, εδέρνονταν για να μην μιλούν Ελληνικά. Οι Γαληνοπορνίτες εξυλοκοπήθηκαν από την Τ.Μ.Τ. στα 1963-64, με την παρουσία μάλιστα του Ντενκτάς και εξαναγκάστηκαν να μάθουν την Τουρκική γλώσσα. Τα ίδια έπαθαν και άλλοι "Τουρκοκύπριοι" σε διάφορα "Τουρκοχώρια" της Πάφου.

Από την παραπάνω ανάλυση είναι ξεκάθαρο ότι, η Τουρκία, είχε αντιληφθεί καθ' ύποδειξη της Αγγλίας, πολλά χρόνια πριν από την τουρκική εισβολή, την σημασία της γλώσσας,

για την καλλιέργεια στους "Τουρκοκύπριους" Τουρκικών ιδεών και την εμπέδωση σε αυτούς Τούρκικης συνείδησης. Έτσι προκειμένου να πετύχει τα επεκτατικά της σχέδια, σε βάρος της Κύπρου, επεδίωξε με κάθε μέσο να αποδεσμεύσει τους "Τουρκοκύπριους" από την Ελληνική γλώσσα και να τους εξαναγκάσει να μάθουν την Τουρκική. Ο Τούρκικος τύπος, δεν έπαυε να τονίζει συνεχώς, ότι αποτελούσε, πρώτιστο καθήκον της Τουρκίας, να μάθει τα παιδιά της στην Κύπρο, την μητρική τους γλώσσα, για να αποκτήσουν εθνική ψυχή! Τα διχοτομικά σχέδια της Άγκυρας σε βάρος της Κύπρου, προέβλεπαν, όχι μόνο, τον εξαναγκασμό των "Τουρκοκυπρίων" να μάθουν την τουρκική γλώσσα, αλλά την βίαιη μετακίνηση των "Τουρκοκυπρίων" σε αμιγή τουρκικά χωριά, την πρόκληση διακοινοτικών ταραχών και την δημιουργία "Τουρκοκυπριακών" θυλάκων, με αποκορύφωμα την Τούρκικη Εισβολή και κατοχή του 40% του Κυπριακού εδάφους και τελική κατάληξη, το σημερινό δράμα, της μαρτυρικής Μεγαλονήσου.

ΤΑ ΝΙΑΤΑ ΔΕΝ ΤΑ ΧΟΡΤΑΣΑ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ

Τα Νιάτα δεν τα χόρτασα δεν θέλω να πεθάνω.
η Κύπρος να ελευθερωθεί είν ο πόθος μου κι ασ πάω
θέλω να δω τ' αδέλφια μου κι όλους τους συγγενείς μου
να πάμε εις τους τόπους μας και να χαρεί η ψυχή μου.

Θέλω να δω τ' αδέλφια μου πούναι ξενητεμένα
που η προσφυγιά μας χώρισε και ζουν μακριά απ' μένα.
Πρώτα θέλω να επισκεφθώ το όμορφο Βαρώσι
που ζήσα χρόνια πολλά μέσα σε τούντην πόλι
πίκρες χαρές αφήσαμε την αγαπούμε όλοι.
Να μπω μέσα στο σπίτι μου να δω τα βήματα μου
εκεί όπου ανάγισσα και τα μικρά παιδιά μου.

Μαζί όλοι οι συγγενείς εκεί για να βρεθούμε
κάτω που τις κληματαριές να φάμε και να πιούμε.
Βαρώσι μου πανέμορφο πόλις του Ευαγόρα
που ήσουν ανθοστόλιστο με τα πολλά περβόλια
και σκόρπιζες τις μυρωδιές παντού σ' όλους τους τόπους

κι ήσουν αξιογάππο απ' όλους τους ανθρώπους.
Βαρώσι μου πανέμορφο και μωσαχομυρισμένο
με τους ανθούς πορτοκαλιάς ήσουνα σκεπασμένο.
Βαρώσι ανθοστόλιστο το ωραίο σου λιμάνι
που δεν έχει εδώ κοντά άλλο για να σου μοιάζει.
Δεύτερη μου επίσκεψη στο Άγιον Ηλία
εκεί όπου γεννήθηκα και πέρασα τα παιδικά μου χρόνια.
Στην εκκλησιά μας για να μπω μπροστά να γονατίσω
τον Άγιον Ηλία μας για να τον προσκυνήσω.
Και τρίτο να επισκεφτώ την όμορφη Καντάρρα
ηγαίναμε περπατητές να πάρουμε το τάμα
Στην Παναγιά την Δέσποινα να ανάψω μια λαμπάδα
να προσκυνήσω να της πω για το δικό μας δράμα.

Ελένη Αναστασίου